

Kedves Testvérek!

A gyülekezetünk küldetésnyilatkozatában ezt olvashatjuk: „Istent kívánjuk magasztalni azért, hogy olyan közösséggé válunk, amely Őt szereti teljes szívéből, teljes elméjéből és teljes erejéből. Szeretnénk olyan gyülekezetté lenni, ahol a sebzett és elvesztett ember az Ige hirdetése, a törődő közösség, valamint a társadalomban való tudatos jelenlét által találkozik Jézus Krisztussal, aki a gyógyulás és a bocsánat igazi forrása az összetört ember számára.” A gyülekezetünk alapidentitása a missziói identitás, ebben élünk, ez a célunk a környezetünk felé. Több szinten is jelen van ez a gyülekezet életében. Ebbe az irányba tartunk, ennek vagyunk részesei és hálásak lehetünk, mert Isten végzi igazából mindannyiunkban ezt a munkát. A gyülekezeti létünkben folyamatosan jelen van két ellentétes pólus: egyrészt az állandóság. A gyülekezet, a keresztyén egyház részeként létezik itt, ezen a konkrét helyen, Isten őrzi és tartja meg. A működésében van sok ciklikusság, ismétlődés (pl. az istentiszteletek, ünnepek, stb.), megjelenik az állandóság akár a liturgiában is, az üzenetnek is van ilyen része. Másrészt a változás is fokozatosan jelen van: változik a világ és a társadalomban megjelenő változásokkal együtt változik az egyház is. Reagálunk (jó esetben) arra, ami körülöttünk történik. Változnak a gyülekezeti tagok, változik a közösség. Változnak a szolgálók is, az alkalmak... Ez a változás nem csak egy tehetetlen reagálás csak külső hatásokra vagy véletlenszerű változások összessége, hanem annak mentén változunk, ahogy gyülekezetként megértjük: mire hív minket Isten! Isten adja az állandóságot (végső soron alapvetően csak Ő!) és Tőle várjuk, hogy vezessen a változásokban is! Ezért tehát folyamatosan fel kell tennünk a kérdést magunknak gyülekezeti tagként: mire hív minket Isten itt és most? Mire hív a meglévő szolgálatok keretei közt, hogyan tudjuk a mindennapi életünkben megélni az evangéliumot, hogyan tudjuk továbbadni a környezetünkben? Ha nem gyülekezeti tagként hallgató ezeket a szavakat, akkor is arra hív Isten, hogy keresd Őt és azt, hol, miben szeretne téged látni? Mert miközben nem a teljesítményünkért, a szolgálatunkért kapjuk a kegyelmet, nem azért szeret Isten, amit érte teszünk, aközben használni akar minket a világban és az ajándékaink mentén keresnünk kell helyünket, szolgálatunkat. Krisztust követő emberként missziói identitást formál bennünk Isten, ha az evangélium valóban átformálhatja a szívünket. Ha pedig még nem valljuk magunkat Krisztus követőjének, erre hív, ebbe a nagy és izgalmas történetbe akar bevonni minket. A missziói identitás pedig nem valami elvont és csak a kiválasztottak által megérthető dolog, hanem nagyon egyszerű és természetes dolog: élni az evangélium szerint, élni Krisztus szeretetét a világban.

1. **Sorozat.** A teremtés sorozata után az új évben az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv lesz előttünk. Vasárnapról vasárnapra fogjuk keresni azt, hogy mit jelent számunkra Isten jelenlétének valósága, miben „mozdít” minket, ahogy a Lélek mozdul? ApCsel bizonyossága Isten történelmi cselekvéseiről, a keresztyén misszióról szóló izgalmas tanúságtétel. Az apostolok igazából tanúi annak, amit Isten tesz és eszközei az evangélium terjedésének.

De miért pont az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv? „Az Apostolok Cselekedetei először is azért fontos számunkra, mert történelmi feljegyzés. Lukács a Szentlélek pünkösdi kiadásával kezdi elbeszélését, és a Lélekkel betöltött hívő közösség „mézesheteiről” ír, mely időszakra a zsidó vezetők ellenállása vetett vértanúkat. Ezután arról az átmeneti időszakról számol be, melynek során István mártírhalála, Fülöp evangelizációs szolgálata, Saul és Kornéliusz megtérése, valamint az első görög gyülekezet létrejötte Antiókiában megvetette a pogánymisszió alapjait. Ebből a nemzetközi városból és gyülekezetből indult el a keresztyén hittérítés a világ négy égtája felé. Pál és Barnabás Ciprusban és Galiciában hirdették az örömhírt; a jeruzsálemi apostoli gyűlés elismerte a pogányok megtérését; Európába (így Athénba és Korinthusba is) a második, míg Efézusba a harmadik missziós út alkalmával jutott el az evangélium. (...) Az ApCsel nélkül (...) arról sem lenne tudomásunk, hogy miként jutott el az örömmel a Római Birodalom stratégiai fontosságú városaiba.” (John Stott) „Másodszor az ApCsel azért is fontos, mert ihletet meríthetünk belőle. Kálvin hatalmas kincsnek nevezte, Martin Lloyd Jones pedig úgy beszélt róla, mint a „legliraibb könyv”-ről, majd hozzátette: „Arra biztatlak benneteket, hogy éljete e könyvben, ez ugyanis az általam ismert legnagyobb frissítő a Lélek birodalmában!” (...) Fennáll a veszélye ugyanakkor, hogy túlzottan romantikus színben lássuk a korai egyházat, s úgy beszéljünk róla, mintha soha egyetlen szégyenfolt sem esett volna rajta. Ez esetben elkerülheti figyelmünket, hogy az ősegyházban éppúgy előfordult versengés, képmutatás, erkölcstelenség és eretnokség, ahogyan napjaink gyülekezeteiben is. Egy dolog mindenesetre bizonyos: a Szentlélek megragadta Krisztus népét, majd kibocsátotta őket, hogy tegyenek tanúságot hitükről.”

Az ApCsel műfaja: „cselekedetek”. Lukács írta, az evangélium folytatásaként, így Lukács műve az Újszövetség közel ¼-ét teszi ki terjedelemben. A „praxis” mint kedvelt irodalmi műfaj az ókorban nagy emberek, hősök, példák tetteit, méltatását tartalmazta. Itt viszont a Szentlélek cselekedeteit látjuk embereken keresztül. Ő nagy, nem az emberek! S miközben a cím így adható vissza: apostolcselekedetek, aközben nincs benne mind a 12 apostol, és mások is vannak benne, akik nem a klasszikus 12-höz tartoztak.

Stílus. Fontos még látnunk, hogy miközben sok keresztyén visszatekintve ezt teszi, az ApCsel nem idealizál! Sem az őskeresztyén korra, sem az őskeresztyénekre magukra nézve! Sokkal inkább dramatizál: az eseményeket a maguk eredeti ízének érzékeltetésével, minden szépítés nélkül igyekszik visszaadni., a feszültségi pontokra irányítva olvasói figyelmét. Tudatosan ügyel arra, hogy ugyanaz az esemény másként hat különböző szituációkban, ezért minden eseménynek azt a jelentőségét igyekszik érzékeltetni, amelyet az az új szituáció által nyert. A könyv bizonyágtétel a feltámasztott és megdicsőült Krisztusról, aki a Szentlélek által, emberi eszközök igénybevételével munkálkodik az egyházban és általa a világban. Az ApCsel tehát történeti: Isten cselekvése a múlt idő és tér keretei között! Az ApCsel azt tanítja meg nekünk, hogy Krisztus személyes hatása, hogy mutatkozik meg a térben, időben, azaz a történelemben (a történetben) is.

CÉL. Mindezek fényében fontos kijelentenünk: az íghirdetés sorozat célja, hogy:

- a. Megismerjük még jobban azt, kicsoda az élő Isten; megértjük a tetteit, felismerjük a környezetünkben, gyülekezetünkben Őt!
- b. A gyülekezet közösségében kérjük, felismerjük a Lélek munkáját, Aki a misszióba hív! Várjuk, amit Ő tesz közöttünk, velünk! (Ennek része a személyes változás, személyes megtérés is!)
- c. Álljunk be abba, amire hív, lépünk, induljunk abban, amiben megszólít.
Lehet, hogy nem könnyű ehhez viszonyulnod, mert azt mondd, hogy nem vagyok misszionárius. Miért kellene missziót végezni? Megérted, ha ez nem könnyű most neked és lehet, hogy a szó terhelt a számodra. Ma már nagyon sok mindent neveznek missziónak a világban. Jézus Krisztus missziója a világban a keresztyének egyetemes feladata: küldöttek vagyunk és Jézus Krisztus sokszínű missziójának eszközei, szereplői, részesei. A misszió nem egy program vagy projekt hanem életvitel, életmód, amire Isten hív minket és ami a lehető legjobb és legkívánatosabb út a számunkra!

2. Az ApCsel: határ: az EGYHÁZ korszaka

Történetünk egy új kezdetének fontos kiindulópontja. Az az út, ez az időszak az üdvtörténet szempontjából is fontos: a keresztyén EGYHÁZ korszaka indul el, amiben az evangélium hirdetik a föld végső határáig (ebben a korszakban élünk még most is). Lukács, pontosan utána járt mindennek és szeretné dokumentálni mindazt, ami valójában történt. A történeti hitelesség igényével áll az éppen formálódó történelmi fordulóponton. Tudja, hogy a hitelesség mennyire fontos és hogy ennek a forrása egyedül Istentől jön. És az is nyilvánvaló, hogy az igazán hiteles és igaz történelem szemlélet Isten cselekvését, jelenlétét keresi és fedezi fel az emberi történelem mögött is. A Heidelbergi káté összekapcsolja a Szentlélek munkáját az egyházzal, és így fogalmaz e kettőről:

53. Mit hiszel a Szentlélekről? Hiszem először, hogy ő valóságos és örök Isten az Atyával és a Fiúval. Másodszor, hogy ő nekem is adatott, engem igaz hit által Krisztusnak és Krisztus minden jótéteményeinek részesévé tesz, vigasztal, és velem marad örökké.

54. Mit hiszel az egyetemes keresztyén Anyaszentegyházról? Hiszem, hogy Isten Fia a világ kezdetétől a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és igéje által az igaz hitben megegyező, örök életre kiválasztott gyülekezetet gyűjt magának, ezt oltalmazza és megtartja. Hiszem, hogy ennek a gyülekezetnek én is élő tagja vagyok, és örökké az is maradok.

Miközben tehát „egyház”, Isten népe létezett már az Ószövetségben is, a keresztyén egyház a Szentlélek kiáradása miatt, jelenlétének addig ily módon nem tapasztalt mértéke miatt egy teljesen új korszakot nyit. Így van ez ma is: a Szentlélek áradása az, amit várunk, a Szentlélek az, aki hív bennünket és cselekszik közöttünk is! Milyen helyzetbe vezet bennünket az Apostolok Cselekedetei?

3. Bizonytalanságok és feszült várakozás. „Mi lesz most?”- lehetett ott a tanítványokban a feltámadás után. Jézus feltámadása után van némi tétovaság, bizonytalanság arról, hogyan tovább? Ez a köztes időszak, a mennybemenetele tovább növeli nem csak a bizonytalanságot, de megpróbálja a tanítványok hitét is? Ez a bizonytalanság leginkább abból adódik, hogy nem tudják pontosan a tanítványok, mi vár rájuk, hiszen a feltámadás után szembesülnek azzal, mennyi minden nem úgy alakult, ahogy képzelték, vagy várták Jézusról. Az ígélet beteljesülése előtti bizonytalanság ez, miközben jelen van a Jézus fizikai távozása miatti szomorúság is.

Ugyanakkor ezt a bizonytalan időszakot a tanítványok Jézussal tölthetik. Tudtukon kívül is az apostolokat a szolgálatra készíti fel Jézus úgy, hogy kiválasztotta őket, megmutatta magát nekik, parancsot és megbízatást adott nekik és megígérte nekik a Szentlelket.

Nézzük most meg nagyobb ívekben, hogy mi történik az 50 nap alatt, amíg a feltámadás után várják a tanítványok az Atya ígéletét?

3.1. Az apostolok megbízatást kapnak (1, 6-8) Jézus megbízatást ad a tanítványainak, miközben a tanítványok félreértik a lényegét: ez a királyság más, mint amire ők gondolnak! Isten országa, Jézus uralma nem olyan értelemben vett földi uralom, mint a világi hatalmak és birodalmak. A mennyei királyság jelenléte ugyanakkor mégis nyilvánvaló lesz és a mennyei hatalom mennyei erőnek a jelenlétét is jelenti. A Szentlélek kitöltése után lesz ez teljesen érthető és valóságos mindenki számára. Nagyon érdekes, ahogy a megbízatásban nyilvánvalóvá válik, hogy ISTEN ORSZÁGA „NEMZETKÖZI” – azaz túl mutat a tanítványok által feltehetően elképzelt kereteken. A terjedés, azt látjuk, koncentrikus körökben történik. Mint amikor követ dobunk a vízbe és az hullámokat vet. Így terjed az evangélium majd a világban. A tanítványoknak nem szabad elfelejteniük, hogy Isten országa folyamatosan terjeszkedik: az időket és alkalmakat azonban csak Isten tudja... „Nem a ti dolgotok...” – mondja Jézus a konkrét tanítványi kérdésre. Ezt pedig el kell fogadni: akkor is és most is!

3.2. Az apostolok szemtanúi Krisztus mennybemenetelének (1, 9-12) Néhány versen belül a tanítványok beleesnek mind a két hibába, ami a Krisztus követőit fenyegető két véglet, az egyház két szélsősége, eltévelyedésének két útja: I. politikai hatalmat remélni, azaz abban bízni, hogy politikai hatalomban, erőben fog megnyilvánulni Isten országának jelenléte a világban (és ezzel együtt nyilván a politikai hatalom nyújtott kiváltságokban, előnyökben és lehetőségekben). II. A másik az „Eget kémlelni” állapot, amikor csak arra figyel az egyház: mikor jön vissza, mikor lesz vége a világnak? Semmi másra nem tekint, csak az égre- ez egyfajta furcsa, életidegen passzivitás- de akár lehet spiritualitás is! Ehhez képest egy más útra hívja Jézus a tanítványokat, ami nehezebb, mint a szélsőségek. A mennybemenetel valós keret: Jézus itt volt, de elment. A Szentlelket pedig elküldi. Isten országa jelen van a világban és néha ilyen rendkívüli dolgok is történnek, hogy valaki felemeltetik a földről. Tény az is, hogy felment, az is, hogy a misszióban velünk van és majd visszajön. Isten országa valóság, de nem a valóság lehasított, vagy elszeparált része, hanem a valódi valóság: az általunk érzékelt valóság kitágítása és valódi kontextusa. Ezt ismerhetjük fel, erre döbbenhetünk rá!

3.3. Az apostolok kitaróan imádkoznak (a Lélek eljöveteleért) (1, 13-14). Nagyon egyszerű és beszédes a kép, ami Jézus mennybemenetele után élénk tárul. A tanítványok kitaróan imádkoztak: egységben, egyetértésben úgy, hogy egymástól igen különböző emberek voltak. Ez az egység minimuma: egységben azzal vagyok, akivel szívből tudok imádkozni. Kitaróan, bátorítva egymást voltak ebben jelen. Beszél ez számunkra egy nagyon egyszerű, de fontos törvényszerűségről: a misszióban, a küldetésben, a létünkben az imádság nem opcionális, hanem a felkészülés, a készenlét, az odaszánás, a szolgálat első és elkerülhetetlen lépése. Nem az imádkozgatás, vagy az érzelmeink Istenre öntése, hanem a folyamatos, kitaró, szívből jövő imádság. Azaz a valódi beszélgetés Istennel. Gondoljátok csak el, kik az életetekben azok a személyek, akikkel igazán megértitek egymást, akikkel barátok vagytok, akikkel mély a kapcsolat? Akivel időt töltötök, akivel mindent megoszthattok, akivel nem csak pillanatokat osztotok meg, akiket nem használtak egyes helyzetekben. Isten az imádságban a kapcsolatot építi, nekünk pedig a ráutaltságunkat kell ezáltal elismerni. Az imádság a kontroll elengedése és az Istenhez kapcsolódás minősített alkalmá. Amennyire látszólag passzív, annyira aktív és kihívás a kitaró, közösségi imádság!

3.4. Az apostolok megválasztják Mátyást Júdás helyére apostolul (1, 21-26). A negyedik dolog, ami történt pünkösöd előtt, Mátyás apostollá választása. Konkrét, Istentől vezetett tett, aminek helye és ideje volt. Júdás halála még feldolgozatlan sokk lehetett a tanítványi körnek. Lehet, hogy hiányzott is, illetve nehezen volt érthető, megmagyarázható, hogy történhetett mindez? Fontos tehát, hogy a történeteket el tudják helyezni a nagy történetben, ezért a „magyarázat” is az, hogy az „Írások szerint” történt mindez. Ha érthetetlen, ha furcsa is, nincs Isten tudtán kívüli történés vagy véletlen. Ebben a helyzetben tehát az apostolok egy gyakorlati folyamaton mennek végig: Vezetést kaptak Istentől, hogy kell választaniuk valakit Júdás helyett. Józan ésszel meghatározták az apostolság ismérveit. Imádkoztak, hiszen végső soron Jézus ismeri az emberi szíveket. Sorsvetést gyakoroltak, ami abban a korban bevett módja volt Isten akarata megértésének: bíztak Jézusban, hogy ő vezeti őket ezáltal is! Milyen szép folyamat ez is. Isten használja ezt, Ő hívja erre őket. Konkrét tettek a várakozás közben is.

4. Hitvallás: Isten valós, cselekszik... ezt várjuk mi is, most is!

A hitvallás az Apostolok Cselekedeteiben általában egy fontos lépés, fontos eleme az Istennel való kapcsolatnak. Lukács Teofilusznak címezi művét, aki nem csak mecénása lehetett művének, hanem tényleg érdeklődhetett az igazság iránt. Ez az ajánlás azonban jóval több, hitvallás is lesz. Lukács számára az evangéliumban Jézus fizikailag látható, jelen van és cselekszik. Az ApCsel-ben ugyanez a Jézus ugyanúgy jelen van és cselekszik a Lélek által és a Lélek által megragadott tanítványai által. A hitvallás ilyen egyszerű: ugyanaz a Jézus van jelen és cselekszik. Itt és most és hív minket! Jézus elkezdte a szolgálatát és még zajlik mindez ma is! A megváltást elvégezte, de a földön való munkálkodása zajlik! Ebbe kapcsolódik életünk története, gyülekezetünk története is. Az evangélium valósága: ami a tiéd lehet, ha még nem követed Krisztust és megújíthat, ha igen. Az evangélium igaz, Jézus hív minket, hogy kövessük Őt. Vállaljuk az életet, az utat vele! A misszió, a küldetés, Jézus követése nem egy programpont életünk történetébe, nem egy opció vagy hobbi: AZ ÉLETÜNK. Ebben vagyunk elrejtve, erre vagyunk felszabadítva. Így szólít meg minket A.T. Pierson felismerése az ApCsel kapcsán: „Krisztus egyháza! A Szentlélek cselekedeteiről készült feljegyzések befejezetlenek. Ez az egyetlen könyv, aminek nincs igazi vége, mert új fejezetekkel kell kiegészülnie, amint és amilyen mértékben Isten népe kész ismét átadni az irányítást az áldott Léleknek.” Gazdagréti Gyülekezet, az új fejezet most kezdődik el!